

Λοιπὸν ζητεῖς Καθολικοὺς νὰ μᾶς βαπτίσῃς, Πάππα;
 Ὅρσε καὶ σὺ τρεῖς μαγκουραῖς, δὴθὸ γρόθους καὶ μιὰ φάπα.

Ὁ Ρωμηὸς καὶ πάλι
 γιὰ Συμβούλους ψάλλει.

Πᾶνε λοιπὸν τῶν ἐκλογῶν ἡ θέρμη κι' ἡ φωτιά,
 πᾶνε τὰ τόσα κόκκινα καὶ πράσινα χαρτιά,
 πᾶνε τὰ γέλοια τὰ πολλὰ κι' οἱ ἀγνωστοὶ κουμπάροι,
 καὶ τὸ κρασί τοῦ Πρίγκηπος καθὼς κι' οἱ μπακαλιάροι,
 μὰ πᾶνε καὶ οἱ Σύμβουλοι, καὶ μόλις τώρα μένει
 ἡ μούρη τοῦ Στεφάνορος ἑστὸς τοίχους κολλημένη.

Πᾶνε λοιπὸν κι' ἡ ἐκλογαῖς, ποὺ ἔβγαζαν φωμί,
 καὶ τώρα κάθε φουκαρᾶς, ἐπιτυχῶν καὶ μὴ,
 εὐχαριστεῖ τοὺς ἐκλογεῖς μὲ καθ' ἑφημερίδα,
 διότι τὸν ἐτίμησαν καὶ πάλιν παρ' ἐλπίδα.
 Ἄλλ' ὅμως καὶ οἱ ἐκλογεῖς εὐχαριστοῦν κι' ἐκεῖνοι,
 κι' ὄλοι δευτέρᾳ ἐκλογῇ ἐλπίζουν πῶς θὰ γίνῃ.

Καὶ τίς ἀπὸ παράπονα Συμβούλων θὰ μᾶς σώσῃ;
 ἀπὸ παντοῦ ἀναφοραῖς κι' ἀδιάκοπαις μουρμούραις,
 καὶ βέβαια θὰ ἐβγαίνουν καὶ οἱ ὀγδόντα τόσοι,
 ἂν μὲς ἴστῃς τρύπαις τῶν καλπῶν δὲν ἦσαν πατσαβούραις.
 Τόμολογοῦν καὶ οἱ ἔχθροί, τόμολογοῦν κι' οἱ φίλοι,
 πῶς πατσαβούρα ἔδουλεψε ἴστῃς κάλπαις καὶ μαντύλι.

Πῶς ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ ἐβγῇ ὁ Φιλήμων
 καὶ ὁ Στεφάνωρ νὰ μὴ βγῇ, τὰ μάλα ἐπιστήμων;
 πῶς ἦτο δυνατόν ποτὲ νὰ βγῇ ὁ Ζαχαρίτσας
 καὶ νὰ μὴ βγῇ ὁ Πιρπινιάς καὶ ὁ Καλομοιρίτσας;
 πῶς ἦτο δυνατόν νὰ βγῇ καὶ ὁ Κωνσταντινίδης
 κι' ὁ Προβατάρης νὰ μὴ βγῇ καθὼς κι' ὁ Γιασεμίδης;

Πάνε λοιπόν κι' ή έκλογαίς, και τώρα με μιὰ σκάλα
καμπόσοι ξεπαπούτωτοι μες 'στά σοκάκια τρέχουν
και ξεκολλοῦν και ξεκολλοῦν ὀνόματα μεγάλα,
ἀλλὰ ἐκεῖνα φαίνεται ξεκολλημὸ δὲν ἔχουν.
Τὰ 'κόλλησαν 'ψηλά 'ψηλά με γόμα και τσιρίσι,
νάναι φοβέρ' ἀδιάκοπη σ' 'Ανατολή και Δύσι.

Πάνε λοιπόν κι' ή έκλογαίς, δὲν πέφτει πιὰ ρουκέτα,
κανένας ὑποψήφιος δὲν δίνει πιὰ τσιγάρο,
και τώρα με προγράμματα Συμβούλων και μπιλιέτα
ἔως ἀπάνω 'γέμισε τῶν σκουπιδιῶν τὸ κάρο.
Τὰ πάντα φροῦδα ὕνειρα, τὰ πάντα ματαιότης,
'στό κάρο κι' οἱ Στεφάνορες και πᾶσα ἐξοχότης.

'Ὡ κόσμε ἀφιλότιμε, μαγκούφη τοῦ διαδόλου,
ἐκείνους ὅπου γίνονται πρὸς χάριν σου κομμάτια,
ἐνδύω εἶναι ζωντανοὶ δὲν τοὺς τιμᾶς καθόλου,
και μόνον δταν σὺν θεῷ σφαλίσουνε τὰ μάτια,
θυμᾶσαι τὸ τί ἔκαμαν γιὰ σένα μιὰ φορά,
και τότε χύνεις δάκρυα γιὰ κάθε φουκαρᾶ.

'Αν ζντως θέλετε νὰ 'δῆ ὁ Δῆμος προκοπή
βεβαίως πρέπει Σύμβουλοι νὰ γίνουν κι' οἱ ὀγδόντα,
ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν ξέρετε συμφέρον τί θὰ 'πῆ
και εἰς τὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὄσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.
Μὲ μόνους τοὺς δεκαοκτὼ και ἄλλοτε σὰς εἶπα
πῶς μοναχὰ θὰ κάνωμε μες 'στό νερὸ μιὰ τρύπα.

'Ελπίζετε, ὦ Σύμβουλοι καραδοτσακισμένοι,
και ἂν ἐκαταντήσατε στοῦ κάρου τὰ σκουπίδια,
ἀλλὰ ἡμέρα εὐτυχῆς θριάμβου σὰς προσμένει
κι' ἴσως σὲ 'λίγο νάχωμε τὰ ἴδια και τὰ ἴδια.
Καὶ ὁ Ρωμηὸς σὰς χαιρετᾶ με ταύτην τὴν ἐλπίδα,
εὐχόμενος τὰ βέλτιστα εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα.

'Απὸ τῆ Χιὸ ἐπιστολή,
ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Σιὸρ Ρωμηέ...

Κι' ἐμεῖς ἐδῶ ἠγάμαμε πολλὰ
γιὰ τὸν σιὸρ 'Ανδρέα μας, γιὰ τὸν Τσιγγρὸ τὸ Χιῶτη,
'στό πόδι ἐσηκώσαμε τὸν κάθε μαχαλᾶ
και δλ' οἱ παρακατινοὶ 'μαζεύτηκαν κι' οἱ πρῶτοι,
μισὲ Μπουρλῆς, μισὲ Τζαννῆς, μισὲ Ζωρζῆς και ἄλλοι,
ποῦχουν τὰ γρόσα τὰ πολλὰ και τὸ σωστὸ κεφάλι.

'Απὸ τῆ διαδήλωσι ἐν ἔλειψε κανεῖς
και μιὰ ρουκέτα μακρουλή 'βαπτουσε ὁ Τζαννῆς,
και τὸ κορίτσι τοῦ Μικέ, ποῦ κάνει σὰν λωλὸ,
σὰν ἴντα νάναι, τοῦλεγε, αὐτὸ τὸ μακρουλό ;

Μὰ ὁ Τζαννῆς ἐν εἶχενε κουράγιο νὰ τὴν κάψῃ
κι' οὔτε κανεῖς 'βρισκούτανε νάλλθῃ νὰ τὴν ἀνάψῃ.

'Στὸ ὕστερ' ὁ μισὲ Μπουρλῆς, τὸ πρῶτο παλληκᾶρι,
ποῦ φαίνεται πῶς κάτι τί ἀπὸ ρουκέταις ξέρει,
τὴν 'πῆρε ἀπὸ τὸν Τζαννῆ γιὰ νὰ τὴν ἀμολᾶρῃ
και τὸ σταυρὸ τοῦ ἠκαμε με τὸ δεξί του χέρι,
και μ ν ή σ θ η τ ἱ μ ο υ Κ Ὑ ρ ι ε φωνάζει με μετάνοια
και ή ρουκέτα ἠγαψε κι' ἀστράψαν τὰ οὐράνια.

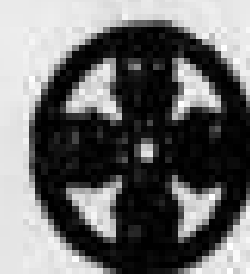
'Ὤχοῦ ! ὠχοῦ ! 'φονάξανε ή Χιῶτισαῖς με τρόμο,
οὔχοῦ ! ή Χίος θὰ καῖ και ὄλα μας τὰ τζάκια,
μὰ ή ρουκέτα 'στράδωσε κι' ἐπῆρε ἄλλο δρόμο
και μέσα 'στοῦ μισὲ Μπουρλῆ τρυπώνει τὰ μπατζάκια.
Κι' ὕστερα φεύγει ἀπ' αὐτοῦ με γύραις σὰν λωλή
και μες 'στῆς ἀντζαῖς χώνεται τῆς κόρης τοῦ Μπουρλῆ.

Και τότε πιὰ ἐγένηκε μεγάλο πανηγύρι
και πέφτει και λιγοθυμᾶ ή κόρη με τὸν κύρη,
και ἴδανε κι' ἐπάθανε ὡς ποῦ νὰ συνεφέρουν,
γιατί αὐτὰ τὰ πράγματα οἱ Χιῶταις ἐν τὰ ξέρουν.
Και τὸ κορίτσι τοῦ Μικέ 'ρωτοῦσε τὸ λωλὸ
σὰν ἴντα πρᾶμμα νάτανε αὐτὸ τὸ μακρουλό.

Αὐτὰ λοιπὸν ποῦ λέτενε και σὰς φιλῶ 'στό στόμα,
μὰ και μιὰ ὕστερη γραφή διαβάσετεν ἀκόμα.
Μὰς εἶπανε πῶς ὁ Τσιγγρὸς σὰς γράφει νέτα σκέτα
πῶς ἐν ἀφίνει γιὰ Ρωμηοὺς σκαρτιάδους τὸ χουζοῦρι,
και κρεῖμα 'στῆς παράταις μας και κρεῖμα 'στὴ ρουκέτα,
ὅπου ἠγάψαμε κι' ἐμεῖς γιὰ τὴ 'δικὴ του μούρη.

'Αναγγέλλομεν και πάλιν κι' ὁ καθένας ἄς χαρῆ
ὅτι ἄλλος τρίτος τόμος κατ' αὐτὰς κυκλοφορεῖ
τῆς λαμπρᾶς πινακοθήκης τῆς 'Εστίας τῆς γνωστῆς,
πλήρης τέχνης ἐξαισίας και καθ' ὄλα θαυμαστῆς.
Σὰς τὸ λέμε δὲ γιὰ πρώτη και γιὰ ὕστερη φορά
πῶς δὲν πρέπει και γιὰ τέτοια νὰ λυπᾶσθε τὸν παρᾶ.

'Ὁ προσφιλῆς μας Φέρμπος, τοῦπίκλῃν Παναγιώτης,
φιλόλογος βαρβάτος και μυθογράφος πρώτης,
εὐδοκιμῶν κι' ἐν στίχοις και ἄλλοις διαφόροις,
ἠσούχως ἐνουμφεύθη και οὔτος κατ' αὐτὰς
μετὰ τῆς νεωτέρας τοῦ Σαριπόλου κόρης,
με χάριν προικισμένης και τόσας ἀρετάς.

Τοῦ 'Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στό τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με τῆς βρώμαῖς τῶν Χαυτεῖων — μ'ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν «Εὐ Φρονούντων» — νύκτα 'μέρα συζητούντων,
με μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους,
μ' οὔρητήρια, σαντούρια — και μιὰ μάνδρα με γαϊδούρια.